

CANVIANT D'AIRES

Els tènues raigs de llum solar de l'alba que es colaven per la finestra oberta d'aquella estància van ser més que suficients per despertar la jove de cabell castany que s'incorporava lentament sobre els llençols blancs del seu llit. Va observar amb gran deteniment les parets color escarlata de la seva habitació. Era com si volgués absorbir cada petit detall de les quatre parets que l'envoltaven.

La seva fosca mirada es va detenir a la porta d'aquella habitació, estava tancada. Va trigar uns segons en recordar el perquè. La nit anterior havia tancat la porta per poder llegir fins a altes hores de la nit sense haver d'escoltar les molestes queixes de la seva família. Només havia pogut dormir dues hores, però no es sentia cansada, era més aviat tot el contrari. Es va aixecar i es va dirigir a la seva prestatgeria per tal de seleccionar la seva propera lectura. Es va decantar per una de les seves novel·les favorites i, després de treure-la amb cura de la prestatgeria, va tornar a estirar-se sobre el seu llit.

Va obrir el llibre delicadament i va començar a llegir. Aquella jove sentia una estranya fascinació per la lectura, cada vegada que començava un llibre veia la història des d'un nou punt de vista, treia noves conclusions, canviava la seva manera de reflexionar,... Tot allò la fascinava.

No obstant això, el cansament va colpejar la jove, als pocs minuts es va sumir en un profund somni. Diverses hores després, uns insistents cops a la porta de la seva habitació la van despertar. Obrir els ulls li va suposar un esforç major que abans, però es sentia molt més lleugera. Va intentar mirar cap a la porta, però no ho va aconseguir. A més, notava unes profundes i doloroses pinçades als braços, era com si li estiguessin trencant els ossos d'aquesta extremitat un a un. Amb un gran esforç, va recolzar els braços en el matalàs i es va impulsar cap amunt. Notava el seu cos més pesat que mai. Així i tot, va aconseguir aixecar-se del llit i amb passos increïblement descoordinats, que la jove va atribuir al cansament, es va dirigir al seu escriptori per a consultar l'hora en el rellotge que reposava sobre ell. Va estendre el braç dret per agafar el rellotge, però el que va veure la va deixar bastant sorpresa. On abans havia tingut un

braç, ara hi havia una enorme ala blanca com la neu amb suaus plomes marró clar a la part superior. Hauria reconegut aquest tipus d'ales en qualsevol part. Eren ales d'òliba! Va córrer cap al mirall el més ràpid que les seves curtes potes d'ocell li van permetre i va observar amb els seus ara inescrutables ulls negres la imatge que es trobava davant d'ella. Mai hauria esperat despertar convertida en un ocell gegant. Uns forts cops a la porta de la seva habitació la van tornar a sorprendre. Què passaria si els seus pares la veien així? Aquella estranya situació li va recordar un llibre que va llegir temps enrere: La Metamorfosi de Franz Kafka. Al principi li va semblar una idea divertida, però únicament fins que va recordar el trist final de la història... En realitat la seva família mai li havia importat considerablement, així que, què importava si es quedava o s'anava?

Més cops, crits que ordenaven que obris la porta immediatament, amenaces,... la jove va dirigir la seva mirada al sostre de l'habitació. Potser aquest "canvi" no durava per sempre, potser només era un somni, però si alguna cosa tenia clar aquella jove era que volia estar en el lloc al qual sempre havia sentit correspondre, lluny de tot el que coneixia. Amb un ràpid moviment, l'òliba es va elevar i, després d'acomiar-se mentalment del que havia estat la seva llar, va abandonar aquella casa en un remolí de plomes blanques.

Al cap d'uns minuts, un cop molt més fort va marcar la caiguda d'una porta. Poc a poc, els crits van ser substituïts per sanglots, la fúria per tristesa i els cops per llàgrimes però, en aquell moment, la jove òliba ja es trobava massa lluny del seu antic niu.